

SLOVENSKI NAROD.

Izbija vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnishvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slovenske uknjižbe v zemljiških knjigah.

(Izvirni dopis z juž. Štajerskega.)

Mej tem, ko se je na Kranjskem že več časa sem slovensko uknjiževalo v zemljiških knjigah, bile so zemljiške knjige na spodnjem Štajerskem, izuzemši gornjegrajski okraj, za slov. jezik zapečatene s sedmimi pečati.

Zemljiškoknjižne prošnje vsprejemale so se sicer v slov. jeziku, ter tudi v tem jeziku reševale; ali uknjižba sama izvršila se je vedno le v nemškem jeziku. Zemljiške knjige morajo biti pisane v jedino zveličalnej nemščini, to je bil aksiom za naše sodnije. V zemljiških knjigah se ne sme dovoliti slov. jeziku niti najmanjši prostorček! —

Kakor pa pridobiva slov. jezik povsod v življenji od dne do dne večjo veljavo, tako se je prišel sedaj tudi v naše „neomadeževane“ nemške zemljiške knjige.

G. Miha Vošnjak prosil je pri c. kr. okrajnej sodnji v Celji za uknjižbo lastninske pravice pri nekem kupljenem posestvu. Pristavil je prošnjo, da se ta uknjižba naj izvrši v slov. jeziku.

Odlok je dobil sicer slovenski, kakor se navadno dava na slov. ulogo; ali ko se je pogledalo v zemljiške knjige, videlo se je, da je uknjižba izvršena v nemškem jeziku, kakor navadno.

Uložil je torej pritožbo, katero je sestavil g. odvetniški kand. Ivan Dečko, ter je poslal na pravosodno ministerstvo.

V tej pritožbi se pravi mej drugim:

„Postopanje c. kr. mest. del. okrajne sodnije v Celji pri zemljiškoknjižnih prošnjah, ki se ulagajo v slovenskem jeziku, je tako:

Za stranko se napravi sicer slovenski odlok; ali za zemljiškoknjižni urad prevede referent, ki ima zemljiškoknjižno prošnjo rešiti, ta odlok na nemški jezik in na podlagi tega nemškega prevoda, katerega pa stranka nikdar v roke ne dobi, izvrši se potem dotično zemljiškoknjižno dejanje.

Da je tako postopanje popolnem nepostavno in nekorektno, pač ni treba na dolgo razlagati. Zemljiška knjiga je tako važna javna naprava, da je pri vsakem dejanji, ki se glede te izvršuje, treba največje paznosti in najstrožje pravilnosti; zatorej se mora tudi uknjižba izvršiti samo na podlagi

izvirnega odloka samega. Stranka pa mora tudi v roke dobiti odlok, na podlagi, katerega se je dotično zemljiškoknjižno dejanje izvršilo, da vidi, kaj in kako se je uknjižba izvršila in da se lahko brani z rekurzom, ako se njeni prošnji ni tako ustreglo, kakor je prosila, ter bila opravičena prositi.

Kako varnost pa ima stranka pri sedanjem postopanju, ko se uknjižba izvrši na podlagi prevoda dotičnega odloka, katerega prevoda pa stranka nikdar v roke ne dobi? Kako varnost ima za to, da je prevod pravilen in natančen, da se sodnik, ki je odlok prevajal ni zmotil, da ni v prevodu kaj prezrl, ali kaj krivega notri sprejel, da se je torej uknjižba izvršila tako, kakor je stranka prosila in kakor bi morala sklepati po odloku, katerega ima v rokah?

S takim prevajanjem odlokov in z uknjižbo na podlagi prevoda zvezana je torej največja nevarnost, da se spravi v zemljiške knjige kaka pomota, vsled katere pride stranka v veliko škodo ali pa se mora spuščati v drage in nevarne pravde. Ko nečno pa pride država sama lahko v škodo, ker bo poškodovana stranka od nje v sindikatnej pravdi odškodnino zahtevala.

Za tako prevajanje odlokov in za uknjižbo na podlagi na nemško prevedenih odlokov pa ni ni kakih utemeljenih uzrokov.

Zemljiške knjige so javne knjige; v nje sme vsakdo pogledati in se prepričati o zemljiško-knjižnem stanju. Celjski okraj je, ako se ne ozira na mesto Celje, izključno slovenski okraj; razen malega odstotka, so vsi prebivalci Slovenci, — izmej 35.139 je Slovencev 34.079 — in ti so večinoma nemškega jezika nezmerno. Javne knjige, kakor so zemljiške knjige, morajo biti torej v Celjskem okraju take, da bode ta ogromna večina vsaj glede svojih zemljišč lahko razvidela zemljiško-književno stanje. To pa jej je samo takrat mogoče, če je javna knjiga pisana v njenem jeziku, t. j. v slovenskem jeziku.

Že namen zemljiških knjig zahteva torej, da morajo biti v slovenskih okrajih slovenske. Pa tudi v postavah ni nikjer pisano, da bi morale biti zemljiške knjige nemške, ali da bi se moralo v zemljiške knjige samo v nemškem jeziku upisavati.

Na Kranjskem uknjižuje se pri vseh sodnijah brez vsakega zadržka slovensko, ako je zemljiško-knjižna prošnja slovenska; celo v deželnih

deskah (Landtafel) izvršujejo se uknjižbe v slovenskem jeziku. Pa tudi na spodnjem Štajerskem neso zemljiške knjige že davno več v vseh okrajih izključljivo nemške, kajti pri sodnji v Gornjemgradu uknjižuje se že več časa sem brez vsakega obotavljanja tudi v slovenskem jeziku. Nikakor torej ni razvidno, kako bi ravno za slovensko Štajersko oziroma le za nekatere okraje morala biti kaka izjema, nikakor ni razvidno, zakaj bi ravno zaradi peščice Nemcev morale vse javne knjige biti izključljivo nemške. Kar je na Kranjskem in v gornjegrajskem okraju na Štajerskem dovoljeno in postavno, mora gotovo biti tudi v celjskem okraju dovoljeno in postavno.

Prevajanje odlokov za zemljiško-knjižni urad na nemški jezik pa otežuje uradnikom tudi brezprimerno uradovanje. Zemljiško-knjižne prošnje napravljajo navadno advokati in notarji; prošnje napravljajo pa tako, da je prošnja že sama odlok. Uradniku, ki to zemljiško-knjižno prošnjo rešuje, ni treba družega, kakor da pogleda, ali se z ozirom na zemljiško-književno stanje sme prošnji ustreči ali ne. Če najde, da je prošnja utemeljena, pa zaznamuje z znamko (...) prošnjo, zapiše: „describatur“, postavi spodaj datum, in odlok je gotov.

Ako pa mora uradnik za zemljiške knjige odlok na nemško prevesti, ima pri takih odlokih, ki obsegajo 3, 4 do 5 ali še več strani, dela celi dan. Tako se trati po nepotrebnem čas, katerega bi uradnik mnogo bolje porabil zato, da opravlja svoje posle temeljiteje ter da hitro rešuje prošnje in tožbe, kratko rečeno, da uraduje urno, spretno in dobro.

Visokemu c. kr. pravosodnemu ministerstvu mora biti torej samemu na tem ležeče, da se odpravi ta abus, ki zakrivlja, da se potratu brez potrebe neizmerno mnogo časa, abus, ki največ zavira hitro in točno pravosodje.

Pravosodno ministerstvo je vsled te pritožbe spoznalo, da je to postopanje pri uknjiževanju res nepravilno, ter je zaukazalo, da se ima v slovenskem jeziku uknjiževati na slovensko zemljiško-knjižne prošnje, kakor se je to „Slov. Narodu“ brzojavno naznanilo. Sodnja Celjska uknjižila je že tudi te dni v slovenskem jeziku.

S tem si je torej priboril slovenski jezik zopet več veljave, in z veseljem nam je zabeležiti uspeh velikega pomena.

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisal Marija S. Cummins poslovenil J. P.—ski.)

Drugi del.

Trinajsto poglavje.

(Dalje.)

Kedo bi raziskoval misli, ki so dušo pozornega dečka polnile? Kedo bi zasledoval vse misli in čute, ki so se nekoliko na obrazu občutne Mabeli izražali, ko je izrazito obličje Parcivalovo opazovala in gorečnost njegovih besed si prisvajala? Prve pol ure v zboru se je pečala izključno le z nemirnimi in razdražljivimi mislimi, katere jej je spoznanje govornika izbujalo. Dasi ga je poznala le po glasu o možatih njegovih krepostih, vendar si ga je že uobrazovala kot utelesenje vsega onega, kar je bilo zares plemenito, nesebično in junaško. In sedaj je bil ne gledé na vse druge ozire, ki so mu njeno spoštovanje in njeno hvaležnost pridobi-

vali, neadoma istovetna osoba z možem, ki se je bil pred leti o uri grenkih skrbi in velike ponižbe stanovitno mesto v njenem spominu in njeni molitvi pridobil, ki jo je še enkrat današnji dan prijateljsko iz velike zadrege rešil ter njenemu srcu še večjo osobno hvaležnost naložil.

Ko so blagolasne besede njegovega govora zadonele v nje ušesa potrjevale so jej nekako, kar so druga čutila jej spričevala; po takem ni čuda, da se nekaj časa ni zavedala predmeta njegovega govora, ampak se je le z njegovo osobno pričujočnostjo pečala.

Dolgo vendar ni mogla zanemarjati govornikovega predmeta, ki je začasno vse njegove duševne sile očitno pomnoževal in poslušalce tudi primerno zanimal. Bliščéče nje oči in žareča nje lica so kmalu pričala, kako razumno je njegove misli sledila in kako močno se je za govornika naukuševala. Sedaj pa sedaj se je tresla solza v nje vejicah; vsaka solza je pomenljivo izražovala globoki čut prebujenega rodoljubja, katero je nekaj govora posebno značilo. Ko je naposled krščanski govornik vsem poslušalcem priporočal zaupanje na skupnega očeta,

izrekalo je nje obličje goreče želje v nebesa zamaknene duše.

Po silovitem in istinitem govorniku v največji globočini razburjeno srce straši se skoro bolešno vsakdanjih prašanj in odgovorov, ki vzvišene misli motijo in olikani ukus žalijo. Od tod nagib, ki je bil plahemu in tihemu Aliku povod, da je proti koncu govora Mabeli pošepetal: „Tetka, skusimo pred množico priti iz dvorane;“ od tod tudi nje privolnost. Ko pa je videla, da se brez nespodobne naglosti ne more umakniti, udala se je radostno sili ter je blagega srca odgovarjala raznim sodbam o govorniku in govoru, katera so od vseh strani hvalili. V gnječi vodil jih je Murray, ki se je tudi takrat kmetičam prikupoval s svojo deško uljudnostjo, košatim in priprostim možem z radostnimi kratkočasnici, otrokom in dečkom svojih let pa v veselimi šalami in nedolžnim draženjem; pri vsem tem pa se je vedel z neko plemenitiško dostojnostjo, ki ga je posebno zanimala. Mabel in Alik sta se kar začudila, da so mej prvimi iz hiše prišli na ulico.

„Teta, ali ni to krasen človek?“ zaklical je

Vigilantibus jura! Gospodje odvetniki in notariji po slov. Štajerskem, na Vas je sedaj ležeče, da strogo pazite nad tem, da se ne bode godila našemu jeziku krivica pri zemlj. knjigah; na Vas je ležeče, da bodo javne zemlj. knjige, ki so slov. občinstvu namenjene, temu tudi razumljive, slovenske.

Baruchi po Slovenskem.

Pred tedni je bil v Sarajevu žid Danijel Baruch s tovariši obsojen zaradi tega, da je dal c. kr. vojski namesto čiste pšenične moke mešanico, v kateri je bilo mnogo ječmenove moke. Žid Baruch je s takim sleparstvom silno obogatil. Kakor je ta žid sleparil proti pogodbi celó c. kr. vojsko, tako zabajajo po cele čete židovskega rodu po vsej Bosni in Hercegovini ter bogaté zlasti tudi s tem, da pačijo in kvarijo vsakovrstno blago, ki je nezavednim prebivalcem prodajajo za pravo, nepopačeno blago. Iz Avstro-Ogerske pošiljajo v tako imenovano novo Avstrijo n. pr. kavo, pobarvano z indigo, kavine surogate pomešane z moko iz opeke. Spirit razpečavajo, ko ni še očiščen, ravno tako tudi petrolej ne popolnoma rafinovan, ki vsled tega oddaja užigljiive sopare že z 28° C gorkote, v tem, ko se to godi, še le pri 53° C, če je petrolej dober. V pšenični moki so našli v Sarajevu že večkrat krompirjevo „štirko“, mavčev prah in še druge reči. C. kr. čete so dobivale v Bosni in Hercegovini umetno namesto pravega, naravnega vina. V tem umetnem vinu ni poleg predpisanih devet odstotkov alkohola ničesar drugega, kot sledovi ekstrakta, barvne in salicilske kisline, katero, čeravno je prepovedana v Avstro-Ogerski, pridevajo vinu samo z namenom, da bi se bolje držalo. Tako vino nima, kakor pristavlja tudi „Bosni che Post“, za prehranjenju človeškega telesa nobene vrednosti, in nikakor ne pospešuje prebavljenja. C. kr. četam so poleg tega dajali še tako vino, za katero se je rabil sirov spirit, v katerem je zdravja škodljiva mešanica (Fuselöl), ker se takó še ceneje napravlja umetno vino.

Zakaj pripovedujemo vse to? Zato ker tudi v slovenske pokrajine uvažajo čim dalje več popačenega blaga, katero kupuje nevedni narod naš za drag denar. Pokvarjene moke se narod še dovolj varuje, ker za potrebo kupuje vender z večine le žito, katero zmeljejo domači mini. Ali kavo, spirit, petrolej pa kupuje slovenski narod, kakor se mu ponudi. Naš narod še celó toliko izurjen ni, da bi mogel sam razločevati pravo od pokvarjenega te vrste blagá. Zlasti za kavo potrosi naš narod mnogo denarja, ne da bi vedel, da mu dajejo pokvarjeno in umetno popačeno, na zunaj olupšano blago.

Raznovrstna in najhujša škoda pa delajo slovenskemu narodu z umetnim, s škodljivo in strupeno zmesjo popačenim vinom. Pisec teh vrstic je opazoval nekoliko one dele slovenskih pokrajin, ki so bolj oddaljeni od domačih vinogradov ali krajev, ki pridelujejo še dobršnja domača vina. Pokušaval je po raznih trgih in vaseh pijačo, ki so mu jo domači gostilničarji dajali za pravo „hrvatsko“ ali „ogersko“ vino. Na mnogih mestih ni bilo to vino nič drugega, kakor popolnem narejeno vino najslabše in najhujše vrste. In domači krčmarji so se še izgovarjali, češ, da „hrvatska“ in ogerska vina imajo vedno tak (smrdljiv) okus. In ko jim je pisec tega

oporekal z opomnjo, da pozna dobro prava ogerska in hrvatska vina, je prišel še celo v zamero pri dotičnih gostilničarjih.

Ko je popraševal, kdo prodaje tako pijačo po Slovenskem, izvedel je, da so to z večine židje in v resnici je srečal tu pa tam židovske agente, polnokrvne žide, ki se klatijo od vasi do vasi, ter usiljujejo slovenkim krčmarjem strupeno pijačo. Ti potujoči židje ogledujejo vsakega potujočega človeka, ker sumničijo, da bi utegnil biti krščen vinokupec in bi utegnil izpodkopati židovsko kupčijo.

Nahajajo se pa tudi domači slovenski trgovci, ki jemljejo vina na debelo naravnost pri Zagrebških židih ali v obče pri židih, ki kupčujejo z vinom na Hrvatskem in Ogorskem. Takó pospešujejo celó domači trgovci židovsko kupčijo na slovenskih tleh, in ponarejena in popačena vina se širijo vedno bolj na Slovenskem.

S tem trpi največ in na prvem mestu slovenski narod na široko, ker si s pokvarjeno in škodljivo pijačo zapravlja zdravje. Takó pa se širi za žganjem druga kuga po Slovenskem. Žganje uničuje po naravi krepki rod slovenski; žganju se postavodajstvo upira, v tem pa se ugnjezdjuje druga nevarna pijača, ki utegne naravo našega naroda jednako hudó kvariti in tlačiti, če se zastopniki narodovi ne združijo in do čnsa uprejo tej nevarnosti.

S popačenim vinom, ki ga židovstvo usiljuje na slovensko zemljo, spodrivajo pa ob enem pravemu, domačemu vinu naravno podstavo za razprodajo. Domačo kapljico morajo slovenski kmetje podceno prodajati, ker jim tuje ponarejeno vino dela neopravičeno konkurenco.

Za tuji strup gre denar na tuje in pride naravnost v židovske roke. In če židje ostanejo tudi na Slovenskem, so oni narodu vedno tujci, ki jo utegnejo popihati vsak hip iz naše ožje domovine.

Znano je, da na Primorskem pomagajo židje delati politiko proti Slovencem, tam pa, kjer so posamični raztreseni, uničijo najprej domače trgovstvo, dokler ne dobé monopola v svoje roke. Ko se jim to posreči, bodo narekavali ali pospeševali sovražno politiko tudi po drugih pokrajinah.

Po vsem tem mora biti načelo slovenskim rodoljubom, da izpodmaknejo pri korenini židovsko trgovino na Slovenskem. Rodoljubi, ki poznajo blago in ki se tudi drugače zavedajo, morajo agitovati pri domačih gostilničarjih in vinskih trgovcih, da se zapreči kupovanje ponarejene vinske pijače. Na prvem mestu se je upreti židovski kupčiji po Slovenskem; kajti tis čero skušenj uči, da pijača in v obče blago iz židovskih rok je bolj sumljivo, nego z drugih strani. Torej proč z umetnim vinom, ki kuži narod fizično in ga uničuje tudi gmotno! Proč z Baruchi, ki se ne boje lomiti pogodeb celó s c. kr. vojsko!

Y porej.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 18. avgusta.

Državni zbor se snide koncem septembra ali pa v začetku oktobra. Pri ministerskih konferencah, ki bodo drug teden, se bode določil dan, kdaj naj se snide parlament.

V Kromerizi na **Moravskem** bil je v ne-

peljo tabor. Več govornikov je hudo kritikovalo naredbe naučnega ministerstva zastran srednjih šol. Naposled se je vsprejela resolucija, da se češka mala gimnazija v Kromerizi razširi v veliko gimnazijo in da naj češki državni poslanci nikar ne podpirajo vlade, dokler bode naučno ministerstvo vodil mož, ki se nič ne ozira na težnje češkega naroda. Resolucija se bode poslala klubu čeških državnih poslancev.

V ponedeljek je bil v Warnsdorfu **shod severno-čeških katolikov**, kateremu je predsedoval dvorni svetnik Jurij Lienbacher. Razgovarjalo se je najprej o osnovi katoliškega vseučilišča. Lienbacher je trdil, da osnove takega vseučilišča ne bode ovirala država. Potem se je razgovarjalo še o socializmu in liberalizmu, o katoliških društvi in časnikarstvu. Došlo je več telegramov, mej drugim sta brzojavno pozdravila zborovalce Litomerski in Kraljevodvorski škof. V nedeljo se je pa v Warnsdorfu osnovala podružnica društva za osnovo katoliškega vseučilišča. Lienbacher je pri tej priliki dokazoval potrebo katoliškega vseučilišča. Govoril je z neko merodajno osebo pri vladi in reklo se mu je, da se bodo katoliškemu vseučilišču dale jednake pravice, kakor jih imajo državna vseučilišča, ako le spravijo vkupe denar, ki je potreben za ustanovitev. Lienbacher je priporočal pridno nabiranje v ta namen in opozarjal, koliko se lahko doseže, kar najboljšo dokazuje razvoj nemškega „Schulvereina“.

Tirolskemu deželnemu zboru letos vlada ne bode predložila nikake predloge deželnega šolskega zakona, celo tedaj ne, ko bi jo zahteval.

Vnanje države.

Avstrijski minister vnanjih zadev grof Kalnoky in **nemški** kancelar snideta se še le, ko se poslednji vrne iz Toplic. Kje se snideta, se ne poroča, toda zagotavlja se, da ne v Kissingenu.

Iz **Bolgarije** prihajajo različna poročila, katerim pa ni dosti verjeti. Tako se poroča, da je Rusija poslala v Varno, ko so bili ondu bolgarski regente, nekoga, ki jim je priporočal, da bi znova sklicali sebranje, katero naj bi preklicalo izvolitev Koburžana ter izvolilo princa Oldenburškega knezom. Regente pa neso hoteli nič slišati o tem. Ta vest je le malo verjetna, ker Rusija je že dostikrat izjavila, da ne bi priznala nobene izvolitve, dokler ne odstopi nezakonito regentstvo ter se ne voli drugo sebranje. — Nameravalo se je sprva sestaviti ministerstvo iz vseh strank. Ker se pa brani opozicija vsprejeti kak portfelj, bodo pa ostali skoro vsi sedanji ministri, samo jeden ali dva dosedanjih regentov bodeta ustopila v ministerstvo. — Kakor se kaže, ne bode nobena vlast priznala novega kneza. Turčija mu sprva ni bila nasprotna, a ko je Rusija tako energično ugovarjala, se tudi v Carigradu ne upajo potrditi ga. — Kakor se dá posneti iz „Nordd. Allg. Ztg.“, mislijo v Berlinu, da je Koburžan v svojej proklamaciji preveč naglašal nezavisnost Bolgarije. Bismarckov organ pravi, da je to proti Berolinskemu dogovoru in zategadelj novega kneza ne morejo podpirati vlasti, katere želé ohranjenja miru.

V Kodanji so začeli zidati veliko tovarno, v kateri se bodo delale repetirke za **danško** vojsko. Da pa vojska poprej dobi nove puške, delali jih bodo tudi v starej kraljevskej tovarni za puške. Nekaj repetirk je že narejenih in se bodo že poskušale pri letošnjih vojaških vajah.

Francija in Anglija sta se sporazumeli, da se 250.000 funtov **egiptskih** letnih dohodkov porabi za odpravo tlake. Egiptska vlada je že predložila omenjeno sporazumljenje družim vlastim v potrjenje.

Dopisi.

S Primorskega 16. avgusta. [Izv. dopis.] (Romarska pot na sv. Višarje.) Kakor iz

hoditi. Z dobro vestjo ne bili bi sprejeli vaše prijaznosti, ko bi bili vedeli, koliko zeló se bodeta morali nocoj truditi.“

„Zagotavljam vam, da mene ne utruji niti hoja, niti javno govorjenje,“ rekel je Parcival. „Privadil sem se, pregleduje svojo kmetijo vsak dan hoditi dvakrat toliko, kolikor sem danes hodil; morda mi je to zdrava pljuča toli okrepilo. Jaz se le nadejam, da ste vi in mlada mi prijateljca toli malo utrujeni kot jaz.“

Vsi so zanikali, da bi bili le potovanja količ-kaj utrujeni. Da bi gospoda Vaughana osvobodil zadrege, povedal mu je Parcival na kratko malo njih nezgodo; stvar je le površno razložil ter si sebi ni prisvajal nobene zasluge, da jim je v veliki zadregi zdatno pomagal.

Ko je bila Mabel poizvedela, da se zaradi pomanjkanja časa od opoludne ni prav nič pokrepčal, hitela je brzo iz sobe. Parcival se je z gospodom Vaughanom zapletel v pogovor o poljedelstvu in zlasti o Henrikovih uspehih, za katere se stari gospod še nikdar ni bil količkaj zanimal; v tem pa je Mabel pomagala Melisi mizo pogruniti in kaj okusno večerjo napraviti.

(Dalje prih.)

Murray, ko so domu hiteli. „Kaj vi niste ponosna nanj? Jaz sem ponosen nanj. Ali se vam ni zdelo velikansko, da je naš prijatelj s širnih poljan po vsem bil govornik tega večera?“

„Dá, zeló“, odvrnila je Mabel vsa raztresena. Ker je Murray bil preveč zazunet, trebalo mu ni daljše izpodbuje, in govoril je nekaj časa na rečeni način ter je zaključil z zaupnim glasom: „Aliku se je močno dopadalo, to vem, ker ni zinil besedice. Alik vselej tako dela, kedar se mu kaj dopada; a“, pristavil je deček, ki se je bil privadil brata ljubiti in ceniti, „dokazal to nam bode te dni na način, ki govori glasneje nego besede.“

„Alik tega toli kmalu ne bode izpozabil, kaj ne Alik?“ rekla je Mabel.

„Kdor je to slišal, nikdar ne bode tega izpozabil“ odgovoril je Alik.

„Tetka,“ vprašal je Murray, „ali ste videli, s koliko zanimivanjem ga je stari oče poslušal?“

„Dá, Murray, nocoj se mi je zdel deset let mlajši nego navadno.“

„In gospoda Parcivala pripelje k nam, kali ne? Videl sem, kako mu je po končanem govoru roko stiskal.“

Mabel tega ni dvojila, ker jej je strije Henrik zagotovil, da njegov prijatelj očetu priporočilen list prinese.

„No, tu smo,“ rekel je Murray odprši vežna vrata. „Teta Sabija govori o slučajih. Povedati jej imamo slučaj, o katerem bode kar strmela.“

„Moja sestra, gospica Sabija — moja hči — moja vnuka,“ rekal je gospod Vaughan s kaj slovesno resnostjo, ko je bil pol ure pozneje pripeljal Parcivala v sobo ter ga svojej rodovini predstavljal.

Gospica Sabija se je po stari navadi trdo priklonila upogibaje kolena, mladi ljudje so pa na veliko začudenje gospoda Vaughana skoro prej nego je besede izustil, pristopili k tujcu ter mu podali roke. Roko so mu stiskali ne kot novi znanci, ampak s prisrčnostjo, s katero se dober znanec ali prijatelj pozdravlja; mejsebojni smehljaji in mejsebojni pozdravi so dokazovali, da so se že poprej poznali.

„Gospodine, no, vi vidite, da nesem tujec vašej rodovini,“ rekel je Parcival. „Danes popoldne sem imel veselje z njimi potovati.“

„In mi,“ rekla je Mabel, „smo pustili zaradi gole skrbi, da bi pričakovanemu gostu čast izkazali, istega skoro dvanajst kilometrov prek poljan peš

drugih pokrajin dohaja na sv. Višarje mnogo slovenskih romarjev, tudi s Primorskega. Od tod je najkrajša pot po Soški dolini čez Predel skozi Rabel. Jedno uro proti Trbižu iz Rabla dojde romar do sv. razpela, kjer je znamenje, ki kaže na stezo na sv. Višarje. O tej stezi se zelo pritožujejo romarji, da je bolj za kozje, nego pa za človeške noge primerna. Tu in tam ima velike strmali, da jih je težavno prekoračiti. Ob enem vleče pot na kakem mestu navzdol, kar vzbuja nejevoljo potnika, ki ima itak daleč do vrha gore.

Najbolj pa se ustraši romar tam, kjer ne ve, ali bi se obrnil na desno ali na levo. Par tablic je sicer postavljenih, in ko bi postavili še dve ali tri, pa bi polezel človek brez strahu proti cilju. Velika je nemarnost, da tega ne storé; še celo Rabelčani nasvetujejo zaradi tega, da bi romar vzel vodnika ali pa šel po drugi poti, ki pelje na Trbiž in od tod na sv. Višarje.

Čudno je zares, zakaj te poti pri Rablu ne popravijo, ko vender hodi vsako leto na tisoče romarjev po nji. Par stotakov stroškov, pa bi se romarjem pot polajšala. Na Trbiž je pot gotovo najmanj 3 ure daljša, in vsak slovenski romar ne utrpi take poti, ko itak pride daleč po 2, 3, 4 in še več dñj hodá. Romarji od Trbiške strani vender nimajo več vrednosti pred Bogom in Materjo Božjo, nego oni, ki dojdejo skozi Rabel. Trbiž še zaradi Nemcev ne more zategadelj imeti prednosti, ker Trbiška boljša pot je naravna črta tudi za kranjske romarje. Torej je samo nemarnost, da steze na Rabelski strani ne popravijo.

Nemarnost je pa tudi na sv. Višarjih v tem, da je okolu hiš in po sobah jedine krčme polno ne prijetnega duha; tega bi vender treba ne bilo, saj še najzanikerniša kmetska kočá si zna boljše pomagati v tem oziru. Dubovno oskrbníštvo bi pač moralo gledati, da se za snažnost bolje skrbi, kakor tudi, da dobi krčmarja, ki bi dostojniše občeval z romarji, ki iščejo pri njem prenočišča. On oddaje sobe nižje vrste po 60 kr. za osobo, za 1 gld. 20 kr. jedno sobo za dve osobi, in človek še čiste postelje ne dobi. Boljše sobe oddaje po 2 gld. z jednako odurnostjo, kakor slabše. In pravi, da, če se po velikih mestih plačujejo sobe drago, je vredno, da se plačajo tudi na sv. Višarjih. Mož pa ne poštevá, da v velikih mestih so dobe za tako plačo vender čiste sobe in ni treba prestati toliko smradu, kakor se temu ni možno izogniti v krčmi na tako visoki romarski sv. gori.

Toliko v opomin onim, katerim je izročena duševna in za nekaj ur vsakako tudi telesna skrb na sv. Višarjih. Zgled naj jim bo sedanje oskrbníštvo na Sv. Gori pri Gorici, kjer je največji red in največja snažnost.

Od Savinje 13. avg. [Izv. dop.] — Učitelji gornjegraškega in vranskega šolskega okraja imeli so dne 11. avg. t. l. v Mozirji svojo uradno okrajno konferenco pod vodstvom g. c. k. okrajnega šolskega nadzornika. Točno ob 8. uri pozdravi predsednik navzočne učitelje in učiteljice, ter s trikratnim živio-klicem na presvetlega cesarja otvori konferenco. Svojim namestnikom imenuje g. M. Jeraja, nadučitelja iz Braslovč, a zapisnikarjema bila sta voljena g. K. Maršič in A. Zabukošek, učitelja iz Braslovč. Sledilo je potem jako obširno predsednikovo poročilo o stanju ljudskih šol v teh dveh okrajih na podlagi letošnjega nadzorovanja. On konstatuje, da so šolske razmere dobro in pravilno uravnane, tudi uradni spisi se redno spisujejo; kjer pa se v zadnji odgoje in pouka še ni dovoljen uspeh dosegel, so vnanje razmere mnogo krive, posebno pač prenapolnjeni razredi, in treba bi bilo marsikatero šolo razširiti, torej naj tudi učitelji v to svrhu delujejo. Priporoča prav gorko, naj bi se za one otroke, ki na popoldanski pouk čakajoč morajo čez poludne z doma ostajati, osnovala posebne naprave, ki bi takim otrokom gorke juhe dajale. Dalje poudarja potrebo in korist celodnevne pouka, ki je sploh pravilo, a poludnevni le izjema, torej naj se ljudstvo v tem zmislu poučuje. — Naznanijo se potem razni ukazi šolskih oblastev, izišli od zadnje konference sem.

G. Ivan Kelec govori potem o uspešnej porabi daril in kaznij v ljudski šoli. Razprava njegova je bila jedrnata, temeljita in dobro premišljena, kar se je sploh priznavalo, oporekalo pa se je njegovej trditvi, da je potreba šibo zopet upeljati v šolo in sta posebno odločno proti temu govorila g. Farčnik in Šorn.

Nadalje sta poročala g. Meglič o urejenji in

porabi šolske knjižnice in g. Zabukošek o zabranjevanji trpinčenja raznih živalij, — oba s prav dobrim uspehom.

Ko sta se poročili okrajnih knjižničnih odborov na znanje vzeli, prešlo se je k volitvam. Kot zastopnik učiteljstva v okrajni šolski svet gornjegraški je bil izvoljen g. A. Žagar, učitelj na Gorici, v vranski pa g. Fr. Šorn, nadučitelj pri sv. Juriji na Taborji.

V stalna konferenčna in knjižnična odbora volili so se dosedanji funkcionarji.

Sprejel se je potem tudi samostalni nasvet g. Žagarja, naj bi se do kompetentnih oblastev poslala prošnja v tem zmislu, da bi se globe zaradi šolskih zamud iztirjevale po davkarijah, ne pa po županstvih, ki celo stvar zavlečejo in torej kaznovanje nema nikacega uspeha. Sklep je bil ob 3. uri popoldne, torej je konferenca trajala 7 ur.

Domače stvari.

— (Presvetlega cesarja rojstni god) praznoval se je danes v stolnem mestu jako slovesno. Včeraj je bil mirozov godbe pešpolka baron Kuhn št. 17, po raznih cestah in ulicah Ljubljanskih, katerega se je udeležilo na tisoče občinstva. Danes zjutraj ob 5. uri naznanilo je 36 strelcov vojaške topničarske baterije veseli praznik avstrijskih narodov; godba pešpolka št. 97, Milan I., kralj srbski, pa je po ulicah igrala budnico. Ob 8. uri bila je na travniku počez kolizeja vojaška maša na prostem. Vojaštvo postavilo se je v štirih oddelkih, v prvem domači pešpolk baron Kuhn št. 17, v drugem pešpolk št. 97, Milan I., kralj srbski, v tretjem dva bataljona kranjskih brambovcov, sanitetni vojaki, lovci, občni kranjski veteranski kor z zastavo in v četrtem dragonci in topničarji. Točno ob 8. uri prišel je ekselencja FML. vitez Keil v mnogem spremstvu častnikov na konjih in si ugledal vojaštvo, na kar je bila sv. maša, mej katero so posamezni oddelki vojaštva streljali, topovi na Ljubljanskem gradu pa odzdravljali. Po končanem cerkvenem opravilu defilovali so vojaki pred vojaškim poveljnikom FML. vitezom Keilom. Občinstva je bilo po Lattermanovem drevoredu in ob potih slavnostnega prostora na tisoče zbranega, da si je ogledalo lepo slavnost. Ob 10. uri dopoldne služil je gospod knezoškof dr. Misija v stolni cerkvi slovesno sv. mašo z asistencijo stolnega kapitela. Navzoči so bili dež. predsednik g. baron Winkler, z uradniki deželne vlade, finančnega ravnateljstva, finančne prokurature, pošte; deželni glavar grof Thurn z deželnima odbornikoma ces. svetnikom Murnikom in dr. Vošnjakom, deželne sodnije predsednik g. Kočevár z mnogimi svetniki, državni pravdnik g. Perše, kupčijske zbornice predsednik g. Kušar, župan g. Grasselli in podžupan g. Vaso Petričič in mestni odborniki, mnogo profesorjev, učiteljev z direktorji in vodji srednjih šol in sploh mnogo občinstva. Glavni oddelki sv. maše naznanili so se z grada s streli. Proti 1/2 12. uri bila je slovesnost končana. Poslopja vladna, deželna in mestna bila so odičena cesarskimi zastavami, isto tako poslopje, kjer je pisarna veteranskega društva in poslopje na Gradu. Popoldne ob 2. uri bil je slavnostni banket vseh častnikov v zgornjih prostorih kazine. Pri istem napil je ob 2. uri popoldne napitnico FML. gospod vitez Keil na presvetlega cesarja, katero je odzdravila topničarska baterija na Gradu s 36 streli. Pri banketu svirala je godba domačega pešpolka baron Kuhn št. 17.

— (Umrli) je dne 14. t. m. g. Anton Dejak, znani rodoljub in bivši mestni zastopnik Tržaški, nenadoma na svojem posestvu v Hrpeljah. Lahka mu zemljica!

— (Skrajna perfidija.) Pod naslovom „Tschecho-Russisches aus Laibach“ piše „Deutsche Wacht“ v svoji 66. številki z dne 18. avgusta doslovno tako: „Bekanntlich ist gelegentlich des Mittagmahles, welches die nord- und südslavischen Brüder vor einigen Tagen in der Čitalnica-Restaurations zu Laibach einnahmen, die Musik nach der Rede eines Tschechen abgetreten. Wir erfahren nun, dass dazu alle Ursache vorhanden war, denn die Loyalitätsheuchlergesellschaft wurde von dem tschechischen Redner mit glühenden Worten zum Zusammenhalten aller Slaven und zur Abschüttelung des Joches, das sie jetzt drücke, angefeuert. Aufrichtige, gegenseitige Liebe und Unterstützung werde die österreichischen Slaven gar bald unter die Krone Russlands bringen.“ Zumljani

Schluss wurde die Versammlung zu donnerndem „Živio“, „Na zdar“ und „Slava“ auf das Wohl „unseres Kaisers Alexander III.“ bewogen. Die Musik, deren Mitglieder des tschechischen Idioms meist mächtig sind, konnte nach solchen Herzensergießungen nichts Besseres thun als fortzugehen. Tags darauf liess der Herr Bürgermeister von Laibach zu Ehren der Tschechen am Castell die kaiserliche (österreichische) Standarte hissen. Was man wohl mit einem Deutschböhmen — in Reichenberg etwa — thäte und mit einer Gesellschaft, in der sich ein solcher in derselben Weise benehmen würde, wie die Tschechen in Laibach? — Na to nesramno laž in podlo obrekovanje odgovarjamo lopovu, ki je te vrste pisal, da nas prav malo briga, kaj bi se v enakem slučaju v Liberci ali kje drugej godilo, da smo pa prepričani, da bi v Ameriki častnikarja, ki bi tako lopovstvo v svet poslal, s katranom namazali, potem pa s kurjim perjem potresli. Ker pa nesmo v svobodni Ameriki in se nam je ravnati po avstrijskih zakonih, zagotavljamo Celjske nemške poštenjake, da bomo že našli pot, kakó jim stopiti na zlobni jezik.

— (Einšpielerjeva slavnost) Ker ni v Bistrici pri Svečah brzojavne postaje, opozarjamo še jedenkrat in prosimo, da se blagovolijo brzojavni pozdravi pošiljati župniku Wieserju v Celovec že v soboto dné 20. t. m. — Ker se je pustil č. g. zlatomašnik na mnogostranske želje tudi fotografovati, dobivale se bodo v dan slavnosti v Svečah njegove podobe v raznih oblikah in velikostih.

— (Collegium Germanicum v Rimu.) V Collegium Germanicum in Hungaricum v Rimu vsprejela sta se iz Ljubljanske škofije dva bogoslovca in sicer gospoda Janez Koren iz Metlike in Fran Ušeničnik iz Poljan na Gorenjskem.

— (Narodna ravnopravnost.) „Narodny Listy“ pripovedujejo sledeči dogodek: V četrtek zvečer prišel je na kolodvor v Toplicah grof Leopold Lažanžky in je zahteval v češčini vožni list do Prage. Blagajnik mu je odgovoril, da češki ne razume. Grof mu mirno odgovori, da ima pravico zahtevati, da blagajnik železnice na Češkem z njim govori v istem deželnem jeziku, v katerem ga nagovori, tedaj on zahteva, da z njim govore češki. Blagajnik je pa vedno zahteval, da naj z njim nemški govori. Mej blagajnikom in grofom, katerega nikdo ni poznal na kolodvoru, začel se je močen prepir, v katerega se je utaknil blizu stoječi stražnik, ter zahteval od grofa, da naj nemški govori. Grof se je obrnil k stražniku in mu rekel, da naj mu češki pove, kar mu ima povedati. Na nemško zahtevanje grof ni hotel povedati stražniku svojega imena, in zatrjeval mu je vedno, da bode že vse povedal, če ga vpraša v češčini. Stražnik je aretoval grofa in ga odpeljal na policijski komisariat. Tudi tukaj ni hotel nemški govoriti, zahtevajoč, da se z njim češki govori. Poklicali so stražnika, ki je znal češki. Temu je grof hitro se izkazal z legitimacijsko karto. Sedaj so se začeli opravičevati in čuda vsi stražniki in nadzornik govorili so precej dobro češki. Grofa so tedaj izpustili, toda prenočiti je sedaj moral v nekem hotelu, ker je vlak še bil odšel. Drugi dan pritožil se je grof pri okrajnem glavarstvu, ki je začelo preiskavati to stvar. Na kolodvoru so drugi dan grofu na češko zahtevanje takoj dali vožni listek v Prago in blagajnik je celo denar v češčini preštel.

— (Povodom sestanka na Krškem) došli so in bili mej živahnimi živioklici prečitani naslednji telegrami:

Idrija. — Zbranim Sokolom kličejo Slovenci iz Idrije „Živio! in Na zdar!“

Zagreb. — Žaleči što radi pjevačkih praznikah ne možemo kod današnjeg liepog bratskog sastanka korporativno sudjelovati, veselimo se u duhu s Vami, ter kličemo: da živi zajednica slovenskih i hrvatskih Sokolova i pjevača.

Hrv. pjevačko društvo.

Vransko. — Gromovito na zdravje.

Vranski Narodnjaki.

Belovar. — Zapriečen daljinom bití medju Vama srdačno pozdravlja složnu braću, slovenske i hrvatske Sokolove na Krškem. Za Belovarski Sokol Braća Roje.

Črnomelj. — Vsem zbranim prisrčno „Na zdravje!“ Bratje Schweiger.

Ljubljana. — Bratski pozdrav dičnim slovenskim i hrvatskim Sokolom u ime Hrvata u Ljub. Milan Leustek.

Zemun. — Naše u osnutku istom društvu „Zemunski orao“, kliče procvat slavenske slogi i uzajamnosti, koja je prikazana i današnjom slavom.

Predsjednik dr. Badaj.

Idrija. — Slavitelji Wolfovi, zbrani pri banketu, najpristraneje odzdravljajo čvrstim združenim južnim Sokolom na Krškem in kličejo: Slava!

Slavnostni odbor.

Kočevje. — Zbranim Sokolom gromoviti „Živio!“

Musić, Kline, Anton Zmajdkov, Nace Mohorčič, Sandri, Kolben.

Karlovac. — U duhu s Vama slavi Sokol u Karlovcu Sokolski savez i kliče: Živila braća!

Žužemberk. — Sokoli složno letite, okom, silom dom branite!

Bralno društvo v Žužemberku.

Gorica. — Ker še nismo godni, smo v duhu z Vami, pomiljuoč nesrečne Dolenjce. Zdravstvujte bratje!

Goriški Sokol.

Ptuj. — Zbranim jugoslovanskim Sokolom gromoviti „Živio!“ Bratovski pozdravi od

Ptujskih Slovencev.

Ljubljana. — V duhu z Vami kličemo vzajemnosti Sokolov prisrčen „Na zdar!“

Jamšek, Matajč, Tuječ, Verovšek, Franken.

— („Popotnik.“) List za šolo in dom“ ima v svoji 10. številki nastopno vsebino: Oseba učitelja, temelj šolske discipline. — O gluhozemih. — Književna poročila. — Dopisi. — Novice in razne stvari. — Natečaji.

— (Davorin Trstenjak, slovenski pisatelj. O petdesetletnici njegovega književnega delovanja. Spisal Andrej Fekonja. V Ljubljani. Izdal in založil Anton Trstenjak. Natisnila Kleinmayr & Bamberger. 1887. 31 stran. Cena 30 kr.) Z izredno natančnostjo, po kateri se odlikujejo vsi njegovi spisi, narisal nam je v tej knjižici g. A. Fekonja Davorina Trstenjaka književno delovanje. To ni bilo malo delo, kajti slavni naš jubilar pisal je toliko in v razne liste, da je le s posebno marljivostjo možno, sestaviti seznam dotičnih listov in proizvodov Trstenjakovih. V drugem oddelku knjižice opisane je „Davorin Trstenjak Novičar.“ Nasteti so po letnicah (1846—1881) vsi njegovi v „Novicah“ priobčeni starinoslovski, zgodovinski in bajeslovni sestavki, njegovi potopisi, humoreske in povesti. Lično tiskana knjižica nam v tesnem okviru pristno kaže, kako se je dični Davorin Trstenjak polnih 50 let „trpinčil“ za povzdigo slovenske književnosti, radi tega jo bode vsak razumnik z velikim zanimanjem čital.

— (Vreme.) Dopoludne je bilo lepo. Popoludne se je pa stemnilo in ulila se je ploha. Mej dežjem je naletavala toča. Sedaj, ko končujemo list, pa zmerno dežuje.

— (Solnčni mrak.) Jutri zjutraj mrkne solnce in sicer baš tedaj, ko bode vzhajalo. Mrak bode skoro popolen, to je, zakrila bode luna 0.826 solnčnega premera. Ob 5. uri 56.4 minut bode mrak že pri kraji. Ta mrak bo zategadel zanimiv, ker ne bode za naše kraje več tako popolnega v tem stoletju.

— (Iz Stare gore poleg Litije.) Ustrelil je 17. t. m. popoldan posestnik Anderjol svojega sosedu „Marka“ radi vednih preprirov in tožeb.

— (Novi bankovci po goldinarji.) Kakor se govori, se v državni tiskarni delajo priprave za izdajo novih goldinarskih bankovcev. Novi bankovci začeli se bodo izdajati 1. julija 1887.

— (Vabilo k veselici.) katero priredé dijaki s prijaznim sodelovanjem čitalniških udov v prostorih Vrhniške čitalnice dne 21. avgusta 1887. — Vspored: 1. Pozdrav. 2. Petje. 3. Deklamacija. 4. Petje. 5. Župan, šaloigra v dveh delih. 7. Advokati, spevoigra. 7. Ples. Ustopnina: Sedež 80 kr., parter 20 kr. Dobrotni darovi se hvaležno vspreje-

majo. Začetek točno ob 7^{1/2} uri zvečer. Čisti dohodek namenjen je tukajšnji podružnici sv. Cirila in Metoda. K obilnej udeležbi vabi najljubše

Odbor.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Novomesto 18. avgusta. Šuklje pol-drugo uro poročal svojim Novomeškim volilcem in je ostro kritikoval razpust Kranjske gimnazije. Pripravljen je sicer podpirati Taffeja, toda brez izpolnitve naših terjatev morajo naši poslanci začeti vladi delati opozicijo. Govor bil je nautušen vsprejet in shod je jednoglasno izrekel zaupanje Šukljeju.

Benetke 17. avgusta. Češkim gostom bila je na Canal Grande sijajna serenada.

Budimpešta 17. avgusta. Kralj Milan imel daljši razgovor z grofom Szechenyi-jem in potem šel v železniško razstavo.

Sofija 17. avgusta. Vojskino povelje kneza Ferdinanda izraža nado, da bode vojska verno svoji prisegi izpolnovala svoje dolžnost, ter se ne bode dala rapeljati od notranjih ali vnanjih uplivov. Knez in narod se zanašata na vojsko, da se varuje svobode in nezavisnost Bolgarije.

Razne vesti.

* (E. I. Goldstein.) slavni ruski klavirni virtuos, umrl je 5. t. m. v Lipsiji. Rojen je bil 1. 1851. v Odesi, kot sedemletni dečko je že kazal velike zmožnosti v godbi. S 13. letom začel je nastopati pri javnih koncertih, 16 letni mladenič bil je že kapelnik italijanske opere v Kišnevu in je učil najtežje opere svoje osebe. Leta 1868. dovolil mu je oče, da je šel na konservatorij v Lipsiji, kjer so najboljši profesorji občudovali njegovo nadarjenost. Od leta 1876. je živel v Peterburgu in po slednja leta bil profesor na konservatoriji, poprej pa muzikalni poročevalec „Golosa“ in „Pravitelj“ stvennega Vjestnika.

* (Vihar.) je okrog Bordeaux na Francoskem pokončal vsa polja in vinograde. Prebivalci so jako potrjeni, ker sedaj letos ne bodo nič vina pridelali.

* (Kolera.) V Severozapadni Indiji umrlo je v juniji in juliji 70.000 ljudi za kolero.

Zahvala.

Povodom praznovanja rojstnega dne Nj. ces. in kr. Apostolskega Veličastva presvetlega cesarja mi je visokorodni gospod c. kr. deželni predsednik **Andrej baron Winkler** izročiti dal dve sto goldinarjev, od katerih je 100 gld. namenjenih Ljubljanskim ubožcem, po 25 gld. pa tukajšnji cesarici Elizabeti bolnici za otroke, varovalnici malih otrok, deškemu in pod vodstvom gospe grofice Sofije Auerspergove stojiščemu dekliskemu sirotišču.

Izročuje ob jednem te zneske njihovega blagemu namenu, smatram se dolžnim, da potom javnosti naj oglejšo zahvalo izrekam za velikodušno, stolnega našega mesta ubožcem naklonjeno darilo.

V Ljubljani, dne 17. avgusta 1887.

(587)

Župan: Grasselli.

Zahvala.

Visokorodni gospod deželni glavar na Kranjskem **Gustav grof Thurn-Valsassina** podaril je povodom rojstnega dne Nj. Veličastva presvetlega cesarja in kralja petdeset goldinarjev za tukajšnje uboge.

Usojam se ta patrijotični čin blagotvornosti javno oznanjati z izrazom najtoplejše zahvale.

V Ljubljani, dne 17. avgusta 1887.

(588)

Župan: Grasselli.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—107)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

17. avgusta.

Pri **Marquet** Lukanić iz Novoga Yorka. — **Mannsfeld** Marquet, Feil, Seiber z Dunaja. — **Cervenka** iz Prage. — **Schmiger** iz Schönfelda. — **Karlin** iz St. Jurja. — **Bled-Snajder** iz Zagreba. — **Pogačnik**, Schott iz Trsta. — **Končický** iz Pulja. — **Krajin** iz Opatije. — **Lavrenčič** iz Cirknega. — **pl. Wolensky** iz Ljubljane.

Pri **Mali** 4: Ruprecht, Bašota, Juch, Michel, Preyer z Dunaja. — **Hörburger** iz Springena. — **Leban** iz Trsta. Pri avstrijskem cesarji: Gersina iz Trsta.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
17. avg.	7. zjutraj	732.96 mm.	20.4° C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	731.57 mm.	28.0° C	sl. jz.	jas.	
	9. zvečer	724.31 mm.	21.2° C	sl. jz.	d. jas.	

Srednja temperatura 23.2°, za 4.2° nad normalom.

Dunajska borza

dne 17. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.50	gld. 81.60
Srebrna renta	82.80	82.90
Zlata renta	113.25	112.90
5% marena renta	96.4	96.50
Akcije narodne banke	885	884
Kreditne akcije	282.30	282
London	125.85	125.95
Srebro	—	—
Napol.	9.96	9.94
C. kr. cekini	5.96	5.99
Nemške marke	61.57 1/2	61.62 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 129	gld. 75 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	164
Ogerska zlata renta 4%	100	65
Ogerska papirna renta 5%	87	40
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld. 119	25
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100	25
Kreditne srečke	100 gld. 180	25
Rudolfove srečke	10	25
Akcije anglo-avstr. banke	120	107
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	227	50

Zahvala.

Vsem prijateljem in znancem, prečastitej duhovščini in slav občinstvu izrekamo najtoplejše zahvalo za mnogobrojno udeležbo pri pogrebu naše nepozabljive hčere

MARIJE PUST.

Posebno se pa zahvaljujemo čast. dariteljem mnogih lepih vencev.

Zahjujoči ostali:

(585) Stariši, bratje in sestra.

Vožni listi za vožnjo po železnici in po morji v

AMERIKO
pri c. kr. konc. Anchor Line,
Dunaj, I., Kolowratring 4.

Kisla voda, kopališče Radence
s svojo jako obilo „natro-lithion-kislino“. Garodovi poskusi so dokazali, da je ogljeno kislina „Lithion“ pri protinu najboljša in najtoplejše zdravilo.
Vred obilnega ogljenokislina, natrona, lithiona je radvanjska kislina voda kot specifikum pri: protinu, kamnji v želodci, mehurji, ledvicah, zlati žili, bramo-riji, brahuru, zlatenici, želodčnih boleznih, kataru, kopelji, stanovanju, restavraciji, cenó.
Glavna zaloga pri Ferd. Plautz-u v Ljubljani.
(349-9)

! Gostilničarjem na deželi !
priporočam razen eksportnega piva **dvojak** (jako krepko pivo) (Doppelbier)
iz pivovarne bratov Koslerjev v steklenicah po 1/10 litra. (462—22)
Zahtevajo naj se ceniki.
A. Mayer-jeva zaloga v Ljubljani.

V Zvezdi, v hiši „Matice Slovenske“. **MARIJA DRENIK.** **v Zvezdi, v hiši „Matice Slovenske“.**
Predtiskarija.
Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.
Trakovi za vence. Harlandska preja.